

Irodalom

– összeállította: Petőcz András –

VASS TIBOR

Indulok Kereszttegeződésbe

Akár az útkereszt, a lámpa pirosa állít igazat.
Egybegyűjt, tartóztat.
Irtóztat, ahogy körvonalazódik a döntés illúziója,
hogyan akkor onnan merre is.

A jófele indulás lenne indokolt.

Nem ez a boldogság,
nem ez a szemmérték tapintható egysége.

(Marcella kiabál, pinaható az az egység,
költő barátom.
Imola a bokájáig tóba áll velem.)

Nem is szomorú ez a kert.
Apám kertje nem is közös anyáméval.
Bizonyos dolgokat örökre elhagyni vél,
a nemiskertről beszélek,
bizonyosokról mintha örökre le tudna mondani.
Vadon nemisnő pár dolog.
Többje nem is a korábban elgondolt
szabályos kiskertek, kis keretek között él.
Többje kerti tó, többje bokákig érő víz,
szem-telt vizek bámulatos tartója.

Indulok Folyóba

Elveszem tőled a bort, el a bárt,
és amelyik hangzó magánja jó még ide,
azokat is elveszem, és aztán legyilkollak újfent.

Nem lesz cigarettád, pultosod.
Mixelődet kortyonként feliszom.
Tiszád Dunának nézed, anyádat,

megmondtam, madárnak.
Megmondtam, anyád hős szobacincér,
ahhoz képest viselkedjél. Hernádod magyar
nábob. Ami neked a Sajódozott,
Szinvádolt szavakból jut,
az, édes, kevés. Fizethetsz

átítatással. Ha a közlemény rovatba
az emberölés szót írod,
nem kérdem, alább miért jön:
apád túlterhelt hűtőajtó,
apád üres mélytányér.
Apád memoterápia, apád deltatorokolat.

Lesz egy nap, amelyen éppen annyi devel,
mint finícióval bír el a vérkép.
Végképp a véreben lesz,
ahogy a gyilkosság szót lecserélem gyilkossárga,
kikeverni pedig másodjára éppúgy nem tudok,
mint kikeveredni abból a bajból,
amit az indulásokkal magamnak fokozok.

Meghatározás helyett
meghatározást akarnék pedig mondani,
beválhatna a májfunkciós értéked.
Jön egy mérhetetlen jelzés,
pl. széttéplek, mint foxikológus a lábtörőt.

Hőscincér, fizetek.
Előre tudom, mennyi lesz a bokatorés eshetősége.
Ekkor veszem el tőled a szerhasználatot.
El az abszintot.
Ekkor adok engedélyt fegyvertartásra.
Ekkor adok vissza bort, bárt,
ekkor veszem neked a két raklap cigarettát.
Cicád punának nézem,
Imolád, megmondtam, Marcellámnak.

Indulok Fúróba

Apám nem fúr jól,
igen sok gonddal készít egy akkora lyukat
is a panelbetonban,
mint amekkora a háta mögött
részéről ebben a lakásban utoljára keletkezik.
A fúrt lyukakkal egy laikus számára
az ütött lyuk összetéveszthető.
Apám nem laikus, igyekszik semmit

nem bízni a véletlenre.
Ha látná ezt a lyukat, büszke lenne rá.

Az előregyártott falelemek kemények,
akár a szív.
Kemény legyen a fiú szíve,
tudjon olyat kérdezni,
mekkora szívben mekkora a luk.

Hányat ütött volna még,
nem az óráról beszélek,
ha nincs szívfejen kisülés,
ha nincs szívészben kihülés,
ha van egy jó ütvefúró,
tán veszekednek annyit a lyukakon?
Feleség, életem:
halálod. Eszedbe ajánlom.